ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
20 Ιουνίου 1985*

Στην υπόθεση 124/84,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Hessisches Finanzgericht προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Spitta & Co., με έδρα τη Φραγκφούρτη επί του Μάιν,

και

Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του ποσού μειώσεως που καθορίστηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού 932/77 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 1977, περί καθορισμού των ποσών μειώσεως των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής βοείου κρέατος καταγωγής κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (στο εξής: κρατών ΑΚΕ), σε 143,956 ΛΜ για τα προϊόντα της διάκρισης 16.02 Β ΙΙΙ β) 1 αα) του κοινού δασμολογίου (στο εξής: ΚΔ),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν, σύμφωνα με το άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

— η εταιρία H. Spitta & Co., προσφεύγουσα στην κύρια δίκη, εκπροσωπούμενη από τον Hilmar Nehm, δικηγόρο Κολωνίας,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Bernhard Jansen, μέλος της νομικής της υπηρεσίας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Μαΐου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα πραγματικά περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 25ης Απριλίου 1984, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Μαΐου 1984, το Hessisches Finanzgericht υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 117 της Συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος διατάξεως του κανονισμού 932/77 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 1977, περί καθορισμού των ποσών μειώσεως των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής βοείου κρέατος καταγωγής κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (ABl. L 109, σ. 16).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς σχετικά με τον καθορισμό της εισφοράς που έπρεπε να επιβληθεί λόγω της εισαγωγής μιας παρτίδας βοείου κρέατος, καρυκευμένου και κατεψυγμένου, προελεύσεως Μαδαγασκάρης, της δασμολογικής διάκρισης 16.02 B III β) 1 αα).

Επί του νομικού πλαισίου

3 Η Σύμβαση ΑΚΕ-ΕΟΚ, που υπογράφτηκε στο Λομέ στις 28 Φεβρουαρίου 1975 (κανονισμός 199/76 του Συμβουλίου, της 30ής Ιανουαρίου 1976, περί συνάψεως της Συμβάσεως, ABl. L 25, σ. 1), ορίζει στο άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α), ότι για τα προϊόντα καταγωγής κρατών ΑΚΕ, τα οποία υπάγονται σε κοινή οργάνωση αγοράς ή εμπίπτουν, κατ' εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής, σε ειδική ρύθμιση, ισχύει καθεστώς εισαγωγής στην Κοινότητα ευνοϊκότερο από το γενικό καθεστώς.

4 Σε εκτέλεση της υποχρέωσης αυτής, ο κανονισμός 1599/75 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1975, περί του καθεστώτος που ισχύει για τα γεωργικά προϊόντα και ορισμένα εμπορεύματα που προκύπτουν από τη μεταποίηση γεωργικών προϊόντων καταγωγής κρατών ΑΚΕ (ABl. L 166, σ. 67), τροποποίησε υπέρ των εισαγωγών βοείου κρέατος προελεύσεως κρατών ΑΚΕ την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος, η οποία στηρίζεται στον κανονισμό 805/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72). Κατά το άρθρο 2 του κανονισμού 1599/75 τα

προϊόντα που υπάγονται στην κοινή οργάνωση αγοράς απαλλάσσονται τελείως από τελωνειακούς δασμούς· ορίζεται, εξάλλου, ότι οι λοιπές επιβαρύνσεις λόγω εισαγωγής στην Κοινότητα μειώνονται κατά ποσό καθοριζόμενο ανά τρίμηνο από την Επιτροπή και ίσο προς 90 % του μέσου όρου των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου αναφοράς (« ποσό μειώσεως »). Η μείωση που προβλέπεται στη διάταξη αυτή εφαρμόζεται σε κάθε εισαγωγή, για την οποία ο εισαγωγέας προσκομίζει απόδειξη περί του ότι εισπράχθηκε φόρος λόγω εξαγωγής αντίστοιχος προς την προβλεπόμενη μείωση από το κράτος εξαγωγής. Κατά τον ίδιο κανονισμό, οι λεπτομέρειες εφαρμογής των διατάξεων του ορίζονται κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 27 του κανονισμού 805/68, δηλαδή από την Επιτροπή κατά τη λεγόμενη διαδικασία της « επιτροπής διαχειρίσεως ». Οι αναφερθείσες διατάξεις επανελήφθησαν και με τα άρθρα 1 και 3 του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1975 (ABl. L 329, σ. 4).

5 Με τον κανονισμό της 3376/75, της 23ης Δεκεμβρίου 1975 (ABl. L 333, σ. 44), όπως τροποποιήθηκε στη συνέχεια με τον κανονισμό 3136/76, της 22ας Δεκεμβρίου 1976 (ABl. L 353, σ. 40), η Επιτροπή όρισε τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου. Κατά το άρθρο 4 των δύο αυτών αλληλοδιαδόχων κανονισμών, η Επιτροπή διαίρεσε, για την εφαρμογή των ποσών μειώσεως, τα κράτη μέλη σε δύο ομάδες, από τις οποίες η μία μεν περιελάμβανε την Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο, η άλλη δε τα υπόλοιπα κράτη μέλη. Ως προς τα τελευταία αυτά κράτη, το ποσό της μείωσης « ισούται προς το 90 % του ποσού που προκύπτει από την εισφορά, διορθωμένο, ενδεχομένως, κατά το νομισματικό εξισωτικό ποσό που ισχύει για τη Γαλλία ».

6 Το καθεστώς αυτό εξηγείται ως εξής με την τέταρτη και την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου του κανονισμού 3376/75. Αφού διαπίστωσε ότι οι επιβαρύνσεις λόγω εισαγωγής που προκύπτουν απ' το ύψος της εισφοράς διαφέρουν ανάλογα με το κράτος μέλος λόγω της επιπτώσεως των εξισωτικών ποσών « προσχωρήσεως » για τα μεν και « νομισματικών » για τα δε, η Επιτροπή εκτιμά « ότι η ακριβής εφαρμογή των εν λόγω ποσών θα γεννούσε περίπλοκα διαχειριστικά προβλήματα και θα υποχρέωνε τις οικείες τρίτες χώρες να εισπράττουν διαφορετικά ποσά ανάλογα με τη χώρα προορισμού στην Κοινότητα ». Η Επιτροπή θεωρεί « ότι πρέπει, κατά συνέπεια, να προβλεφθεί κατ' αποκοπήν υπολογισμός των ποσών βάσει δύο μόνο περιφερειών της Κοινότητας, δηλαδή, αφενός, των νέων κρατών μελών που εφαρμόζουν ακόμη εξισωτικά ποσά " προσχωρήσεως " και, αφετέρου, των υπόλοιπων κρατών μελών, να ισχύσουν δε για κάθε μία από τις δύο αυτές περιφέρειες τα εξισωτικά ποσά που εφαρμόζονται λόγω εισαγωγής στο κράτος μέλος που απορροφά τη μεγαλύτερη ποσότητα των εν λόγω εισαγωγών, ποσά που μπορεί άλλωστε να θεωρηθεί ότι πλησιάζουν στο μέσο όρο των εξισωτικών ποσών που ισχύουν για το καθένα από τα κράτη μέλη ».

7 Σ' αυτό το στάδιο εξελίξεως του κοινοτικού δικαίου εκδόθηκε ο κανονισμός 425/77 του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/017, σ. 192), με τον οποίο τροποποιήθηκε η ονοματολογία του άρθρου 1 του κανονισμού 805/68 και οι αντίστοιχες κλάσεις του κοινού δασμολογίου. Με τον εν λόγω κανονισμό υποδιαιρέθηκε η διάκριση 16.02 Β III β) 1, που περιελάμβανε ένα σύνολο παρασκευασμάτων κρέατος που μέχρι τότε ήταν απαλλαγμένα εισφοράς, σε δύο περαιτέρω διακρίσεις διατυπωμένες ως εξής:

— 16.02 Β III β) 1 αα), « Έτερα παρασκευάσματα και κονσέρβαι κρεάτων ή παραπροϊόντων σφαγίων, περιέχοντα κρέας ή παραπροϊόντα σφαγίων βοοειδών, μη εψημένα » και,

— 16.02 Β III β) 1 ββ), « Έτερα παρασκευάσματα και κονσέρβαι κρεάτων ή παραπροϊόντων σφαγίων, περιέχοντα κρέας ή παραπροϊόντα σφαγίων βοοειδών, μη κατονομαζόμενα ».

8 Η διάρθρωση του πίνακα που περιέχεται στο άρθρο 1 του κανονισμού 805/68 τροποποιήθηκε έτσι, ώστε η πρώτη από τις διακρίσεις αυτές αα), δηλαδή τα μη εψημένα παρασκευάσματα βοείου κρέατος, να εντάσσεται στα προϊόντα που βαρύνονται με εισφορά λόγω εισαγωγής, ενώ η άλλη διάκριση ββ), όπου περιλαμβάνονται τα εψημένα παρασκευάσματα, να κατατάσσεται μεταξύ των κλάσεων που απαλλάσσονται εισφοράς.

9 Λίγο χρόνο μετά τις δασμολογικές αυτές τροποποιήσεις, δηλαδή στις 29 Απριλίου 1977, η Επιτροπή έθεσε σε ισχύ τον κανονισμό 932/77, ο οποίος αποτελεί το αντικείμενο του ερωτήματος που υπέβαλε το Finanzgericht. Το παράρτημα του κανονισμού αυτού περιέχει, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 3376/75, δύο στήλες, στην κάθε μια των οποίων αναγράφονται τα ποσά μειώσεως, αφενός, για την Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο και, αφετέρου, για τα « υπόλοιπα κράτη μέλη ». Προκειμένου για την κλάση 16.02 Β III β) 1 αα), αναγράφεται, για τα τελευταία αυτά κράτη, το ποσό των 143,956 ΛΜ ανά 100 kg. Σύμφωνα με όσα ειπώθηκαν πιο πάνω, το ποσό αυτό αντιπροσωπεύει το 90 % του ποσού που προκύπτει από την εισφορά, διορθωμένου κατά το νομισματικό εξισωτικό ποσό που ισχύει για τη Γαλλία.

10 Πρέπει, τέλος, να σημειωθεί ότι η Επιτροπή, με τον κανονισμό της 622/78, της 30ής Μαρτίου 1978 (ABl. L 84, σ. 15), που είναι μεταγενέστερος των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, τροποποίησε το άρθρο 4 του κανονισμού 3376/75. Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι εφεξής το ποσό μειώσεως ισούται προς 90 % του ποσού που προκύπτει από την εισφορά, διορθωμένου, ενδεχομένως, κατά το νομισματικό εξισωτικό ποσό που ισχύει στο κράτος μέλος εισαγωγής. Αυτή η αλλαγή συστήματος εξηγείται ως εξής στη δεύτερη, τρίτη και πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου του νέου κανονισμού: Η Επιτροπή αφού σημειώνει ότι « κατά τον υπολογισμό των ποσών μειώ-

σεως των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής των εν λόγω προϊόντων γίνεται διάκριση μεταξύ δύο μόνο περιφερειών της Κοινότητας », δηλώνει ότι ο υπολογισμός του ποσού αυτού πρέπει εφεξής να γίνεται « χωριστά για κάθε κράτος μέλος, λαμβανομένου υπόψη του νομισματικού εξισωτικού ποσού που εφαρμόζεται λόγω εισαγωγής στο οικείο κράτος μέλος ». Η Επιτροπή θεωρεί ακόμη « ότι το ποσό μειώσεως αποτελείται από στοιχεία εισφοράς και νομισματικών εξισωτικών ποσών » προσθέτοντας ότι, επειδή η έκφραση των συστατικών αυτών στοιχείων σε λογιστικές μονάδες μπορεί να γεννήσει προβλήματα για τη χώρα εξαγωγής σχετικά με την τιμή μετατροπής που πρέπει να εφαρμόσει, ενδείκνυται εφεξής « το ποσό μειώσεως να καθορίζεται σε εθνικό νόμισμα για το κάθε κράτος μέλος προορισμού », εννοείται δε ότι το ποσό μειώσεως που πρέπει να ληφθεί υπόψη είναι αυτό που ισχύει « κατά το χρόνο της εξαγωγής ».

Επί της διαφοράς ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου

11 Η προσφεύγουσα στην κύρια δίκη, η εταιρία γερμανικού δικαίου H. Spitta & Co., ασκεί εμπόριο γεωργικών προϊόντων και ασχολείται, ιδίως, με την εισαγωγή παρασκευασμάτων βοείου κρέατος προελεύσεως Μαδαγασκάρης. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, κατά τη διάρκεια του έτους 1976, αγόρασε στη Μαδαγασκάρη μια παρτίδα 1 000 τόνων καρυκευμένου και αποστεωμένου βοείου κρέατος που υπαγόταν τότε στη διάκριση 16.02 B III β) 1 του κοινού δασμολογίου. Δεδομένου ότι οι τελωνειακές διατυπώσεις εισαγωγής στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας συμπληρώθηκαν μόλις στις 24 και 25 Μαΐου 1977, δηλαδή μετά την έναρξη της ισχύος του κανονισμού 425/77, το εμπόρευμα κατετάγη στη νέα διάκριση 16.02 B III β) 1 αα) και υποβλήθηκε έτσι σε εισφορά που καθορίστηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 932/77. Αφού υπέβαλε ένσταση ανεπιτυχώς, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του Hessisches Finanzgericht αμφισβητώντας την είσπραξη της εισφοράς που είχε καθοριστεί μ' αυτόν τον τρόπο.

12 Ενώπιον του Finanzgericht, η Spitta προέβαλε, μεταξύ άλλων ισχυρισμών που δεν αποτελούν αντικείμενο της παρούσας δίκης, ότι ο τρόπος υπολογισμού του ποσού μειώσεως, όπως προβλέπεται με τον κανονισμό 932/77 δεν αντιστοιχεί προς τις διατάξεις του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου, ο οποίος προβλέπει μείωση των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής ίση προς 90 % του μέσου όρου των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής που ισχύουν κατά τον υπό κρίση χρόνο.

13 Προκειμένου να αποφανθεί επί του ισχυρισμού αυτού, το Hessisches Finanzgericht υπέβαλε στο Δικαστήριο το ερώτημα αν εγκύρως καθορίστηκε, με τον κανονισμό 932/77 της Επιτροπής, το ποσό μειώσεως για τη δασμολογική κλάση 16.02 B III β) 1 αα) στο ύψος των 143,956 λογιστικών μονάδων.

14 Το Finanzgericht, με τη Διάταξή του περί παραπομπής, κατόπιν συγκριτικών υπολογισμών που έκανε επί του καθορισμού των ποσών μειώσεως σε τρία κράτη μέλη (Γαλλία, Ηνωμένο Βασίλειο και Γερμανία), διατυπώνει αμφιβολίες ως προς το κατά πόσον ο τρόπος υπολογισμού που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 932/77 επιτυγχάνει τον αντικειμενικό σκοπό του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου, την πραγματική δηλαδή μείωση κατά 90 % των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής στη Γερμανία. Το Finanzgericht φρονεί ότι το αποτέλεσμα αυτό προκύπτει όχι από σφάλμα υπολογισμού, αλλά από την αρχή, στην οποία στηρίζεται ο κανονισμός 3376/75 της Επιτροπής, καθόσον με τον κανονισμό αυτό γίνεται διάκριση μεταξύ δύο περιφερειών στην Κοινότητα, από τις οποίες η μία μεν περιλαμβάνει την Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο, η δε άλλη τα υπόλοιπα κράτη μέλη. Το Finanzgericht εφιστά την προσοχή επί του γεγονότος ότι, με τον κανονισμό 622/78, η Επιτροπή εισήγαγε καλύτερα διαφοροποιημένο τρόπο υπολογισμού των ποσών μειώσεως. Κατά συνέπεια, διερωτάται μήπως ο κανονισμός 932/77 συνιστά παράβαση του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου, καθόσον έχει ως αποτέλεσμα, για τη Γερμανία, τον καθορισμό εισφοράς που υπερβαίνει αισθητά το υπολειπόμενο 10 % των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής, επιπλέον δεν θα μπορούσε να συνιστά παραβίαση του κανόνα της απαγόρευσης των διακρίσεων του άρθρου 40 της Συνθήκης ΕΟΚ.

Επί του ζητήματος του κύρους

15 Η προσφεύγουσα στην κύρια δίκη ανέπτυξε ενώπιον του Δικαστηρίου την επιχειρηματολογία που είχε ήδη προβάλει ενώπιον του Finanzgericht. Προσπάθησε να αποδείξει ότι, λαμβανομένης υπόψη της διαφοράς των νομισματικών εξισωτικών ποσών, οι υπολειπόμενες επιβαρύνσεις των εισαγωγών στη Γερμανία αντιπροσωπεύουν το τριπλάσιο του ποσού που θα έπρεπε να αντιπροσωπεύουν αν το ποσό μειώσεως είχε φτάσει την αναλογία του 90 %, όπως επέβαλλε ο κανονισμός 3328/75 του Συμβουλίου. Το γεγονός ότι η Επιτροπή επεξέτεινε στο σύνολο των κρατών μελών της Κοινότητας (πλην της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου) το ποσό μειώσεως που ίσχυε για τη Γαλλία είχε, υπό τις συνθήκες αυτές, ως αποτέλεσμα να περιαγάγει τους γερμανούς εισαγωγείς σε μειονεκτική ανταγωνιστική θέση. Μόνο ο καθορισμός διαφοροποιημένων ποσών μειώσεως για τα διάφορα κράτη μέλη, πράγμα που έγινε αργότερα με τον κανονισμό 622/78, θα επέτρεπε να επιτευχθεί ο υπολογισμός ποσών μειώσεως σύμφωνα με τις αρχές που ορίζει ο κανονισμός 3328/75 του Συμβουλίου. Η προσφεύγουσα στην κύρια δίκη ζητεί, επομένως, από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει την ακυρότητα του κανονισμού 932/77 και να καθορίσει με την απόφασή του το ποσοστό του ποσού μειώσεως σύμφωνα προς τις επιταγές του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου.

16 Η Επιτροπή υπερασπίζει το κύρος του αμφισβητούμενου κανονισμού ισχυριζόμενη, κατ' ουσίαν, ότι διαθέτει, για την εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου, εξουσία οικονομικής εκτιμήσεως που της επέτρεψε να καθορίσει κατ' αποκοπήν τα ποσά μειώσεως χάριν απλουστεύσεως των διατυπώσεων που πρέπει να

τηρούνται κατά την εξαγωγή στα κράτη ΑΚΕ. Κατά το χρόνο ενάρξεως της ισχύος του αμφισβητούμενου κανονισμού, η Επιτροπή γνώριζε την ύπαρξη εξαγωγικών ρευμάτων, για το εν λόγω εμπόρευμα, μόνο προς την Γαλλία και το Ηνωμένο Βασίλειο. Θεώρησε, επομένως, ότι οι επιβαρύνσεις λόγω εισαγωγής στα δύο αυτά κράτη ήταν αντιπροσωπευτικές για το σύνολο των κρατών μελών, όπως διαχωρίστηκαν σε δύο ομάδες με τον κανονισμό 3376/75. Δεδομένου ότι η πραγματικότητα στη συνέχεια αποκάλυψε την ύπαρξη εξαγωγικών ρευμάτων και προς άλλα κράτη μέλη, εισήγαγε ένα πιο διαφοροποιημένο σύστημα με τον κανονισμό της 622/78.

17 Η Επιτροπή τονίζει ότι τα ποσά μειώσεως δεν θεσπίστηκαν προς το συμφέρον των εισαγωγέων, αλλά προς το συμφέρον των κρατών ΑΚΕ, προκειμένου να τους εξασφαλιστεί το μεγαλύτερο μέρος των εισπράξεων που προκύπτουν από τις εισφορές λόγω εισαγωγής στην Κοινότητα. Το σύστημα είναι οργανωμένο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε, σε κάθε περίπτωση, ο εισαγωγέας να φέρει το 100 % των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής, δηλαδή την εισφορά διορθωμένη κατά τα νομισματικά εξισωτικά ποσά που ισχύουν για το κράτος μέλος προορισμού. Αυτό το σκοπό εξυπηρετεί η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 1 του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου, το οποίο επιβάλλει στον εισαγωγέα την υποχρέωση, προκειμένου να τύχει της μειώσεως των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής, να προσκομίσει αποδείξεις περί του ότι εισπράχθηκε επιβάρυνση ισότοπη της μειώσεως από τη χώρα εξαγωγής.

18 Για να κριθεί το ζήτημα αυτό, πρέπει κατ' αρχάς να υπομνηστεί η διατύπωση του κανονισμού 3328/75 του Συμβουλίου, του οποίου το άρθρο 1 ορίζει τα εξής:

« 1) Οι επιβαρύνσεις λόγω εισαγωγής προϊόντων καταγωγής κρατών ΑΚΕ, τα οποία αναφέρονται στο άρθρο 1, στοιχείο α), του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68 μειώνονται, ..., κατά ποσό καθοριζόμενο ανά τρίμηνο από την Επιτροπή και ίσο προς το 90 % του μέσου όρου των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής που ίσχυσαν κατά τη διάρκεια περιόδου αναφοράς.

2) Η παράγραφος 1 εφαρμόζεται μόνο επί εισαγωγών, για τις οποίες ο εισαγωγέας προσκομίζει απόδειξη περί του ότι η χώρα εξαγωγής εισέπραξε φόρο εξαγωγής ύψους αντιστοίχου προς τη μείωση που προβλέπεται στην εν λόγω παράγραφο. »

19 Το Finanzgericht ορθώς επεσήμανε ότι το ουσιώδες πρόβλημα που τίθεται εν προκειμένω συνίσταται στο αν η Επιτροπή μπορούσε νομίμως, με τον κανονισμό 3376/75, να κάνει διάκριση μεταξύ δύο περιφερειών στην Κοινότητα, επιλέγοντας την κατάσταση της Γαλλίας ως αντιπροσωπευτική του συνόλου των κρατών μελών, με την εξαίρεση της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου, όταν η διαδικασία αυτή συνεπάγεται, για την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, να υπερβαίνει το υπολειπόμενο ποσό των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής το 10 %, στο οποίο θα έπρεπε, κατά το άρθρο 1,

παράγραφος 1, του κανονισμού 3328/75, να περιορίζεται το εισπραττόμενο λόγω εισαγωγής ποσό.

20 Στο ερώτημα αυτό προσήκει η απάντηση ότι δεν μπορεί, μολαταύτα, να αμφισβητηθεί, υπό τις δεδομένες συνθήκες, η μέθοδος την οποία χρησιμοποίησε η Επιτροπή και η οποία συνίσταται στην επέκταση βάσει αντικειμενικών δεδομένων στο σύνολο της Κοινότητας (πλην της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου) των οικονομικών συνθηκών εισαγωγής που ίσχυαν για το μόνο κράτος μέλος, για το οποίο ήταν τότε γνωστή η ύπαρξη εμπορικών ρευμάτων, με αποτέλεσμα να εφαρμόζεται ενιαίος συντελεστής εισφοράς στο κράτος ΑΚΕ εξαγωγής.

21 Όπως εξέθεσε η Επιτροπή, ο μηχανισμός αυτός είχε μεν ως αποτέλεσμα τη μείωση — προκειμένου περί εισαγωγής προς την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας — του μέρους της εισφοράς που κρατεί η χώρα εξαγωγής κάτω του 90 % που προβλέπεται ως « ποσό μειώσεως » και την αντίστοιχη αύξηση του ποσού που εισέπραξε το κράτος μέλος εισαγωγής, και, κατ' επέκταση, τη μείωση, πράγματι, του ποσού που εισέπραξε το ενδιαφερόμενο κράτος ΑΚΕ, άφησε όμως αμετάβλητη τη συνολική επιβάρυνση που φέρει ο εισαγωγέας. Πράγματι, αυτός σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να υποχρεωθεί να καταβάλει περισσότερο από το σύνολο των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής που προκύπτουν από το ποσό της εισφοράς, διορθωμένο κατά τα εξισωτικά ποσά. Η υποχρέωση αποδείξεως, που επιβάλλεται από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 3328/75, του ποσού του φόρου λόγω εξαγωγής που καταβλήθηκε στη χώρα εξαγωγής αποτελεί εγγύηση για το ότι σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί ο εισαγωγέας να υποβληθεί σε καταβολή φόρου που υπερβαίνει συνολικά τις επιβαρύνσεις λόγω εισαγωγής που προβλέπονται με τις διατάξεις περί της κοινής οργανώσεως αγοράς του βοείου κρέατος, δηλαδή την εισφορά διορθωμένη με τα νομισματικά εξισωτικά ποσά.

22 Από τα προηγηθέντα προκύπτει ότι η ρύθμιση, την οποία αμφισβητεί η προσφεύγουσα, δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβολή των όρων ανταγωνισμού μεταξύ εισαγωγέων της Κοινότητας, δεδομένου ότι αυτοί προσδιορίζονται από τον καθορισμό των εισφορών, όπως προσαρμόζονται με τα νομισματικά εξισωτικά ποσά. Δεν μπορεί επομένως να θεωρηθεί ότι ο μηχανισμός, τον οποίο εισήγαγε η Επιτροπή, συνιστά παραβίαση του κανόνα της απαγόρευσης των διακρίσεων του άρθρου 40 της Συνθήκης.

23 Πρέπει, επομένως, να δοθεί στο Finanzgericht η απάντηση ότι από την εξέταση του υποβληθέντος ερωτήματος δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να επηρεάσουν το κύρος του κανονισμού 932/77 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 1977, περί καθορισμού των ποσών μειώσεως των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής βοείου κρέατος καταγωγής κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού.

24 Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να ερευνήσει αν, λαμβανομένου υπόψη του φόρου, ο οποίος ενδεχομένως καταβλήθηκε λόγω της εξαγωγής της επίδικης παρτίδας κρέατος

και λόγω του οποίου γεννάται αξίωση εφαρμογής των ποσών μειώσεως ζήτημα ως προς το οποίο κανένα ασφαλές στοιχείο δεν περιέχεται στη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο — η προσφεύγουσα στην κύρια δίκη κατέβαλε συνολικώς ποσό που υπερβαίνει τις επιβαρύνσεις λόγω εισαγωγής, όπως καθορίστηκε βάσει της ρυθμίσεως που ίσχυε κατά το χρόνο της επίδικης εισαγωγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

25 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε το Hessisches Finanzgericht με Διάταξη της 25ης Απριλίου 1984, αποφαίνεται:

Από την εξέταση του υποβληθέντος ερωτήματος δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να επηρεάσουν το κύρος του κανονισμού 932/77 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 1977, περί καθορισμού των ποσών μειώσεως των επιβαρύνσεων λόγω εισαγωγής βοείου κρέατος καταγωγής κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού.

Due Pescatore Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Ιουνίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

O. Due